

Arrest

nr. 262 727 van 21 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juni 2021 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. LECLERC en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 februari 2020 een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Verweerder neemt op 14 juni 2021 een beslissing waarbij de aanvraag bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die de eerste bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.02.2020 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 21.08.2009 in België aankwam. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 19.03.2010 met een beslissing weigering van verblijf (26quater) met bevel om het grondgebied te verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 29.03.2010 werd betrokkene door onze diensten overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat, Frankrijk. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 14.03.2014 met een beslissing weigering van verblijf (26quater) met bevel om het grondgebied te verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene werd op 20.03.2014 voor de tweede maal overgedragen aan de Franse autoriteiten. Op 25.11.2015 sloot betrokkene een wettelijke samenwoning af met een Belgische onderdane. Op basis hiervan diende hij op 18.01.2016 een aanvraag gezinshereniging in en werd hij op 02.08.2016 in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 14.03.2019 werd echter de beslissing genomen om een einde te stellen van zijn recht op verblijf omwille van het ontbreken van een gezinscel, door betrokkene betekend op 22.03.2019. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 08.11.2019 het hiertegen ingediende beroep.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij rekening gehouden dient te worden met het sociaal en economisch welzijn dat hij in ons land heeft opgericht. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. In Iran daarentegen beschikt hij over een ruim familiaal netwerk, bestaande uit zijn moeder, zijn drie broers en zijn drie zussen. Bovendien merken we op dat betrokkene op 30.01.2019 te Finland in het huwelijk trad met een Finse onderdane. Zijn naaste familieleden bevinden zich aldus niet in België. Ter staving van zijn sociale banden legt betrokkene geen enkele getuigenverklaring voor maar verwijst hij naar zijn opleiding en tewerkstelling alhier. We stellen echter vast dat betrokkene zijn diploma reeds behaalde op 15.08.2016 en dat het laatste bewijs van tewerkstelling dateert van 09.04.2019. Betrokkene toont aldus niet aan dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Bovendien leidt de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste

rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden waardoor hij in een precaire socio-economische situatie zou terecht komen.

Echter, betrokkene toont dit niet aan. Het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn asielprocedures dat hij in Iran nog over een ruim familiaal netwerk beschikt, bestaande uit zijn moeder, drie zussen en drie broers. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene in een precaire situatie zou terecht komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de bewering dat het behalen van zijn diploma in biomedische ingenieurstechnieken aan de KU Leuven zeer respectabel zou zijn, dat het een groot verlies zou zijn voor de gemeenschap indien betrokkene dient terug te keren naar zijn land van herkomst, dat hij economisch een aanwinst zou zijn voor de Belgische maatschappij en dat hij gedurende lange periode tewerkgesteld was, merken we op dat de tewerkstelling van betrokkene enkel toegestaan was tijdens zijn legaal verblijf. Vermits zijn verblijf werd ingetrokken op 14.03.2019 en bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 08.11.2019 verviel op dat ogenblik eveneens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Verzoeker haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien zijn integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene over een blanco strafblad zou beschikken en op geen enkele wijze in aanraking gekomen zou zijn met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan tien jaar in België zou verblijven, dat hij hier hogere studies met succes beëindigd heeft, dat hij volgens zijn diploma tewerkgesteld zou zijn geweest, dat hij een degelijk loon verdient zou hebben, dat hij hier een lening zou aangegaan zijn om een woning aan te schaffen, dat hij hier een duurzaam leven opgebouwd zou hebben door middel van studie en werk, dat zijn toekomstperspectieven in België zou liggen, dat hij nog steeds bezig zou zijn Nederlands te leren en dit al meer dan tien jaar, dat hij actief zou zijn bij een buurtproject, dat hij zich ontwikkeld zou hebben tot een hoger opgeleide participerende burger, dat hij ook een opleiding gevolgd zou hebben om als psycho-educatieve trainer aan de slag te gaan, dat hij niet alleen voor zichzelf inspanningen zou willen leveren maar zich ook wil inzetten als voorbeeldfunctie voor anderen, dat hij dus iets zou willen doen voor de maatschappij in het algemeen, dat hij hier een arbeidsverleden heeft, dat hij hier een woning heeft gekocht, dat hij fiscaal actief en in orde zou zijn, dat hij duidelijk een persoon zou zijn waar onze gemeenschap een voorbeeld aan zou kunnen nemen, dat hij een certificaat Nederlandse taallessen voorlegt evenals een bijhorend deelcertificaat, zijn attest van inburgering, zijn diploma van de KU Leuven, een certificaat trainer mind-spring, verschillende loonfiches, verschillende aanslagbiljetten van de belastingen, de aankoopakte van zijn woning en bewijzen van tewerkstelling) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze

behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Verweerder neemt op 14 juni 2021 tevens een tweetalige beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die de tweede bestreden beslissing uitmaakt, luidt in het Nederlands als volgt:

"[...] De heer :

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel – die samen worden behandeld – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Hij verstrekt volgende toelichting bij deze middelen:

"[...] 1. Schending van de motiveringsplicht voorzien in de administratieve beslissingen voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991. Deze wet stelt dat bestuursbesluiten op een rationele en begrijpelijke manier moeten worden verantwoord. In casu zijn de door de Dienst Vreemdelingenzaken aangevoerde redenen dat het verzoek niet-ontvankelijk is omdat er geen sprake is van uitzonderlijke omstandigheden onbegrijpelijk en ook niet rationeel gerechtvaardigd.

De immigratiedienst stelt dat de aanvraag voor verblijf vanuit het buitenland moet worden gedaan, hoewel een dergelijke voorwaarde niet in de wettelijke voorwaarden staat.

De immigratiedienst reageert niet op deze buitengewone omstandigheden, maar noteert alleen haar eigen interpretatie. Dit is echter geen redelijke en begrijpelijke reden.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan tien jaar in België zou verblijven, dat hij hier hogere studies met succes beëindigd heeft, dat hij volgens zijn diploma tewerkgesteld zou zijn geweest, dat hij een degelijk loon verdient zou hebben, dat hij hier een lening zou aangegaan zijn om een woning aan te schaffen, dat hij hier een duurzaam leven opgebouwd zou hebben door middel van studie en werk, dat zijn toekomstperspectieven in België zou liggen, dat hij nog steeds bezig zou zijn Nederlands te leren en dit al meer dan tien jaar, dat hij actief zou zijn bij een buurtproject, dat hij zich ontwikkeld zou hebben tot een hogeropgeleide participerende burger, dat hij ook een opleiding gevolgd zou hebben om als psycho-educatieve trainer.

Dit zijn buitengewone omstandigheden.

De beslissing is onwettelijk en te vernietigen.

[...]

Schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 omdat dit artikel de door de Dienst Vreemdelingenzaken opgesomde buitengewone omstandigheden niet vereist en bijgevolg wordt deze wettelijke bepaling verkeerd geïnterpreteerd en geschonden door de Dienst Vreemdelingenzaken. Artikel 9bis bepaalt dat een aanvraag niet-ontvankelijk kan worden verklaard (§ 2) om de volgende redenen:

1) Als deze redenen al zijn gegeven en afgewezen in een asielprocedure. Dat is hier duidelijk niet het geval.

2) Als de redenen al in een asielprocedure moesten worden ingevoerd. Ook hier is dit niet het geval.

3) Als de elementen al zijn vermeld in een andere aanvraag tot verblijf in België. Dit is ook niet het geval. Dit is de eerste aanvraag op basis van artikel 9bis.

4) Als het gaat om elementen die zijn opgegeven in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter (medische redenen). Dit is niet het geval.

Er werd geen aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter.

Opgemerkt dient te worden dat de gronden voor niet-ontvankelijkheid voorzien in artikel 9bis niet van toepassing zijn. De immigratiedienst beweert het tegenovergestelde. Deze rechtvaardiging voor interpretatie is onwettig. De uitzonderlijke redenen worden niet nauwkeurig omschreven in artikel 9bis. De elementen die de aanvrager aanhaalt zijn buitengewone omstandigheden omdat deze niet afhankelijk zijn van de arbitraire discretie van de immigratiedienst (de aanvrager kan 9bis aanvragen vanuit het buitenland).

De bestreden beslissing is te vernietigen.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen in casu zijn voorzien van een duidelijke feitelijke en juridische motivering. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, omdat de ingeroepen elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt hierbij wel degelijk ingegaan op de door verzoeker ingeroepen elementen en geconcretiseerd waarom deze niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers overtuiging dat de eerste bestreden beslissing “*onbegrijpelijk is en ook niet rationeel verantwoord*”, toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht. Ook de tweede bestreden beslissing omvat een duidelijke motivering in rechte en in feite. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten, omdat hij niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoeker toont niet aan dat de motieven die in de bestreden beslissingen zijn opgenomen, hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld in het licht van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Artikel 9bis, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie o.a. het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest nr. 198.769 van 9 december 2009):

1. wat de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet ontvankelijk verklaard worden;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. In casu werd verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard, waarbij werd geoordeeld dat de door hem aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die hem toelaten de aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen.

2.6. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen moet als uitzonderingsbepaling restrictief worden geïnterpreteerd (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad toetst op dit punt terughoudend. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in diens plaats.

2.7. Waar verzoeker aangeeft dat nergens in de wettelijke bepalingen is voorzien dat *“de aanvraag voor verblijf vanuit het buitenland moet worden gedaan”*, gaat hij eraan voorbij dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een machtiging om langer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied te verblijven *“behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, door de vreemdeling aangevraagd [moet] worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland”*. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op deze bepaling, waarbij het de vreemdeling wordt toegestaan de machtiging tot verblijf aan te vragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Laatstgenoemde wetsbepaling voorziet evenwel uitdrukkelijk dat, om aanspraak te kunnen maken op deze uitzondering, er sprake dient te zijn van *“buitengewone omstandigheden”*. Aldus kan geenszins worden vastgesteld dat verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou schenden door te vereisen dat verzoeker buitengewone omstandigheden aantoot. Vermits hij dit niet aantoot, valt verzoeker terug op artikel 9 van de Vreemdelingenwet dat hierboven werd geduid.

2.8. Het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zoals opgenomen in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet wordt beperkt door §2 van dit wetsartikel waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het feit dat in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalde elementen worden opgesomd die niet kunnen worden aanvaard als bewijs van buitengewone omstandigheden, impliceert dus niet dat verweerder een voorwaarde aan de wet zou toevoegen wanneer hij van oordeel is dat een element – dat niet werd opgenomen in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet – niet kan verantwoorden waarom de aanvraag in België kan worden ingediend en dus niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Hier anders over oordelen, zou betekenen dat verweerder alle aangehaalde elementen die niet zijn opgenomen in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet dient te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, wat geen steun vindt in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Buitengewone omstandigheden, zoals bedoeld in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot

verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie o.a. RvS 9 december 2009, nr. 198.769, met verwijzing naar de parlementaire voorbereidende werken). Uit een lezing van artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de hierin opgenomen elementen – ten eerste elementen die reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag, tenzij deze om een reden niet door de asielinstanties werden onderzocht, ten tweede elementen die hadden moeten worden opgeworpen tijdens de asielaanvraag omdat ze dan al bestonden en gekend waren, ten derde elementen die reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag om verblijfsmachtiging en ten slotte elementen die reeds in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden ingeroepen – geen uitstaans hebben met omstandigheden die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, doch er veeleer op gericht zijn bepaalde elementen die reeds aan een onderzoek zijn onderworpen – of hadden kunnen zijn onderworpen indien zij tijdig werden opgeworpen – niet nogmaals te moeten onderzoeken. Deze lezing van artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet vindt tevens steun in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarin werd gesteld als volgt: *“Verder is het ook de betrachting om opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw, voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden. Het gaat hierbij om elementen die aangehaald werden in het kader van de behandeling van een asielaanvraag om bescherming te krijgen op grond van de Conventie van Genève, of om de subsidiaire beschermingsstatus te krijgen en die verworpen werden. Uiteraard spreekt het voor zich dat elementen die aangehaald werden in het kader van een asielaanvraag, maar wijzen op een zekere band met België of die niet weerhouden werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève of aan de criteria die voorzien zijn met betrekking tot de subsidiaire bescherming, eventueel wel weerhouden kunnen worden in het kader van een behandeling van een aanvraag die ingediend wordt op grond van artikel 9bis, nieuw van de wet. Hetzelfde geldt voor elementen waarover de asielinstanties niet bevoegd zijn te oordelen: een vreemdeling die ernstig ziek is, kan dan wel beantwoorden aan de criteria voorzien in het kader van subsidiaire bescherming, maar zijn asielaanvraag zal verworpen worden door de asielinstanties, aangezien de toepassing van artikel 9ter niet behoort tot hun bevoegdheidspakket. Verder zullen geen elementen weerhouden worden die reeds bekend waren op het ogenblik van de indiening van een asielaanvraag, maar die men om één of ander reden niet heeft ingeroepen.”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33-34). De interpretatie die verzoeker geeft aan het begrip buitengewone omstandigheden zoals opgenomen in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, dit in het licht van artikel 9 bis, §2, van de Vreemdelingenwet, vindt derhalve geen steun in de bewoordingen van deze wetsbepaling noch blijkt dat deze in lijn ligt met de bedoeling van de wetgever zoals deze volgt uit de hierboven weergegeven passage van de memorie van toelichting.

2.9. Waar verzoeker zijn elementen van lang verblijf en integratie benadrukt en poneert dat dit buitengewone omstandigheden zijn, kan de Raad enkel vaststellen dat de eerste bestreden beslissing op pertinente wijze vaststelt dat deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en derhalve niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Het is immers vaste rechtspraak van de Raad van State dat elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg niet in de fase van de ontvankelijkheid thuishoren. Zo oordeelde de Raad van zijn State in het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Verzoeker toont niet aan waarom er in zijn geval in andersluidende zin zou moeten worden geoordeeld.

2.10. De Raad kan verder enkel opmerken dat verzoeker geenszins ingaat op de concrete beoordeling van verweerder met betrekking tot de overige aangehaalde buitengewone omstandigheden. Deze beoordeling, die niet wordt betwist, blijft derhalve overeind.

2.11. In zoverre de Raad verzoekers betoog dat *“de uitzonderlijke redenen [...] niet nauwkeurig [worden] omschreven in artikel 9bis”* en *“de elementen die de aanvrager aanhaalt [...] buitengewone omstandigheden [zijn] omdat deze niet afhankelijk zijn van de arbitraire discretie van de immigratiedienst”* dient te

begrijpen als een kritiek op het gegeven dat de buitengewone omstandigheden niet worden omschreven in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan enkel worden vastgesteld dat deze kritiek in wezen neerkomt om wetskritiek, waarbij de Raad niet bevoegd is om hiervan kennis te nemen.

Het eerste en het tweede middel zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.12. Verzoeker voert in een derde middel een schending aan van de “*grondwettelijke bepalingen inzake non-discriminatie Artikel 11*”.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“[...] Deze bepaling bepaalt dat er geen discriminatie is toegestaan tussen België. Volgens de grondwettelijke bepaling artikel 191 genieten buitenlanders dezelfde rechten als Belgen. De aanvrager beschikte over een deugdelijk verblijfsattest en heeft daar met vertrouwen zijn leven op opgebouwd. Dat de relatie met zijn toenmalige partner verbroken is, is niet zijn schuld. Het feit dat het gevolg van de scheiding zijn volledig verlies van bestaan en verblijf met zich meebrengt, is ernstig discriminerend, want als Belgen zich afscheiden van hun significante ander, verliezen ze hun bestaan en hun verblijf niet.

Volgens de grondwettelijke bepalingen moeten buitenlanders worden behandeld als Belgen en mogen ze dus niet worden gediscrimineerd. Discriminatie als gevolg van scheiding van een levenspartner is volkomen ongrondwettelijk. In casu heeft verzoeker in België gestudeerd, is ingenieur, heeft hij jarenlang in België gewerkt en was hij sociaal verzekerd. Als gevolg van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om zijn woonplaats in te trekken wegens het uiteenvallen van de samenwoning, wordt de aanvrager ernstig gediscrimineerd in vergelijking met Belgen die ook scheiden van hun partner.

Hoewel de immigratiedienst in deze gevallen (intrekking verblijfsvergunning op grond van gezinshereniging) een grote beoordelingsvrijheid heeft, is van deze beoordelingsvrijheid in casu geen gebruik gemaakt. De intrekking van het verblijf is niet automatisch, maar moet rationeel worden gemotiveerd. Dit is hier uiteraard niet het geval en leidt tot bovengenoemde discriminatie.

2.13. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers betoog is gericht tegen de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 maart 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21). Verzoeker heeft tegen deze beslissing een annulatieberoep ingediend bij de Raad, wat resulteerde in het arrest van 8 november 2019 met nummer 228 668, waarbij het beroep werd verworpen. De betwisting omtrent de beëindiging van het verblijf heeft derhalve reeds haar beslag gekend en deze beslissing is derhalve definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Verzoeker kan huidig beroep, dat is gericht tegen de in punt 1.2 en 1.3. bedoelde beslissingen, niet aanwenden om alsnog kritiek uit te oefenen op deze bijlage 21. Deze kritiek, die niet is gericht tegen de in casu bestreden beslissingen, is onontvankelijk.

Het derde middel is onontvankelijk.

2.14. Verzoeker voert nog een vierde punt aan in zijn verzoekschrift, dat luidt als volgt “*4. middel nietigheid reden*”.

Hij stelt hierbij als volgt: “*Het Bevel om het land te verlaten is gebaseerd op een onrechtmatige niet-ontvankelijkheidsbeslissing van een verblijfsaanvraag en is dus ook nietig en moet als uitvoeringsbepaling van een onrechtmatige beslissing worden vernietigd.*”

2.15. Losstaand van de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten is gebaseerd op eigen feitelijke en juridische gronden – en dus niet zonder meer kan worden beschouwd als een accessorium van de eerste bestreden beslissing – dient de Raad op te merken dat uit de bespreking van de middelen is gebleken dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de eerste bestreden beslissing is aangetast door een onwettigheid. De eerste bestreden beslissing blijft overeind. Van een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten omwille van een vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan derhalve hoe dan ook geen sprake zijn.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA